

Славайсу!

Чесні редакторцю! Шото є такое, жи вустатниши днема так сі раптовні змінив клімат. Було, було файні тепло, а ту нараз дес сі взеле тота захлєпана слога, та й зимно, таї вітринця, жи сі хлопови жити відхочуйи. Ше в день яко-такое, али в ночі хлоп спит і ни чуїи, жи цельта в буді пири-мокла на виліт і дощ сі лєйи до сиридини на лішко, а встанеш рано, - відзвонюїиши зі зимна зубами, жи мало си езика ни скалі-чиня. Бігме, - христіини рахувати ганц сі ници в тоті буді гірши того вустатного пса, бо й пес в порьедного газди мав такой файну й теплу буду... Ну, знайти пані редактір, жи відав типерічки моцні прикро то тим нашим легровцем, жи то есос ту вівтікали з леґру і їх гімили аж дес в Гавстрії, ци десь там. Іден з другим - бідака вже сі кішив, жи сі вірвав з того пекла, а ту гандарі халнули й привезли назад сюди. Щісці, жи ше в калабуші ни сидет. - Кому, ек кому али тому Бойкови, жи то бузало ек копали бальона, так фест вганев, гей хурузьного Лисяка мотукициль, - сі дивую, жи такой ни втік а сі дав гімити. Али відай му вже так написано, жи муси відсидіти рєшту леґру... На зікер наші "гавстріяки" вже ни схочут венци з леґру тікати, ек сі дізнают жи сі будуїи гле нас тота вобіцяна коршма. А шо то за коршма буди, - мой, мой!... Вжем видів коло тих натуральних курсів. Чувем, жи то буди ни шо будь, бо хлоп си можи коли схочи, зайти там віпити вина, ци "вермахту", файні закусити та шей погулети, бо фурт там майи вігравати тота наша щипана вуркестра, жи то вже сі так файні вівчила. Тота коршма, - вугорив ми іден кулеґа, майи сі називати "під сонічником".

Сівем, знайти есос, таї си меркую, - чоґо то сі іден з другим пахнїло так моцні пхайи до тих шоферів. Так то рахувати ницисьци на гладкі дорозі, бо вась пари днів тому назад ни трапиласі такастрофа? - Ни згинув марні іден ци може й два молодих хлопців? - Так такой так! Забивсі бідака на смерть і шлюс. Іднак кулеґи сі того ни боєт, а сі далі пинут до шоферів. Та я, ніби рахувати тиж ни патик і тиж міґбим сі запи-сати до них, бо й нїраз ем видів ек шофери їздєт, али такой сі боєт. Та то ніби машина - німина, ни розумїиши гов-тпrrrrrr. Шо інакшого, їкати биками ци вуслами. Вони сі ніґди ни спішат, - завжди маот чєс... Самохїд жине, гей тота сатана, шо будь калку ни доґленєш і на-віть ни пікниш, - так борзєнько натєґнєш галамаґи... Гадаю си, жи до шоферів сі пхайот тіцко такі, жи моцні курє дєґгари і ведлуг того їм фурт тра биндє ни до... запальнічки, -

Ек зачувавєм, пані редактір, то ніби в Римі наш леґер, ек то всі називають С а н Т а - б о р і н о, - майи пати свого бамбусадора, екий рахувати мав би нас заступати пирид рузньи-ми вуґендами, дай ми нато при-пусьцим, ведлуг міґрацїї і так далі. Він там тиж майи ходити в такім мундурі, ек ми ту хо-димо і майи носити всі наші відзнаки. Ни чувєм докладні ко-ли тото майи буті, али напевні візначут коґось зі старших на-ших гофіцирїв, хтоб знав боґаї еких дві-три чужих мови. Мушу сі дізнати хто то майи буті тим бамбусадором, можи ми сі вдасьць дістати до него за пу-цира. Тудиб си хлоп можи есос ліпши зажив... Али навіть би ми сі то вдало, талїєнцкої мо-ви сі вчити ни буду, би ми сі таке брунь Божи ни прикључило, ек то в нашому триєтрі співав той к в о к т е т, - жи полю-бив іден наш кулеґа сїньорїну аж сі вопинив в Цизєні... На кінці сьпївали, жи найліпши си ни вчити чужих мов. -

На тотім кінчєу і вам сі нїсько кланєу та зічу вьсього на-файнішого - Фїдє Юшка.

Листопад

Дні дощані, зимні ночі,
Ані вийдуть з моєї очі,
Мало хліба, мало коців,
Катер в носі, ком'яка в боці...

Немає кашу, нема хліба,
/Коби скорше до обіда!.../
Ковчій без якийсь клопіт.
Аї, шебравський той листопад!

Даво тітку в Віжнінегу,
А в Брєвній конягу,
Може вийдуть хоч коляра,
Щоді буде „шафа граля“...

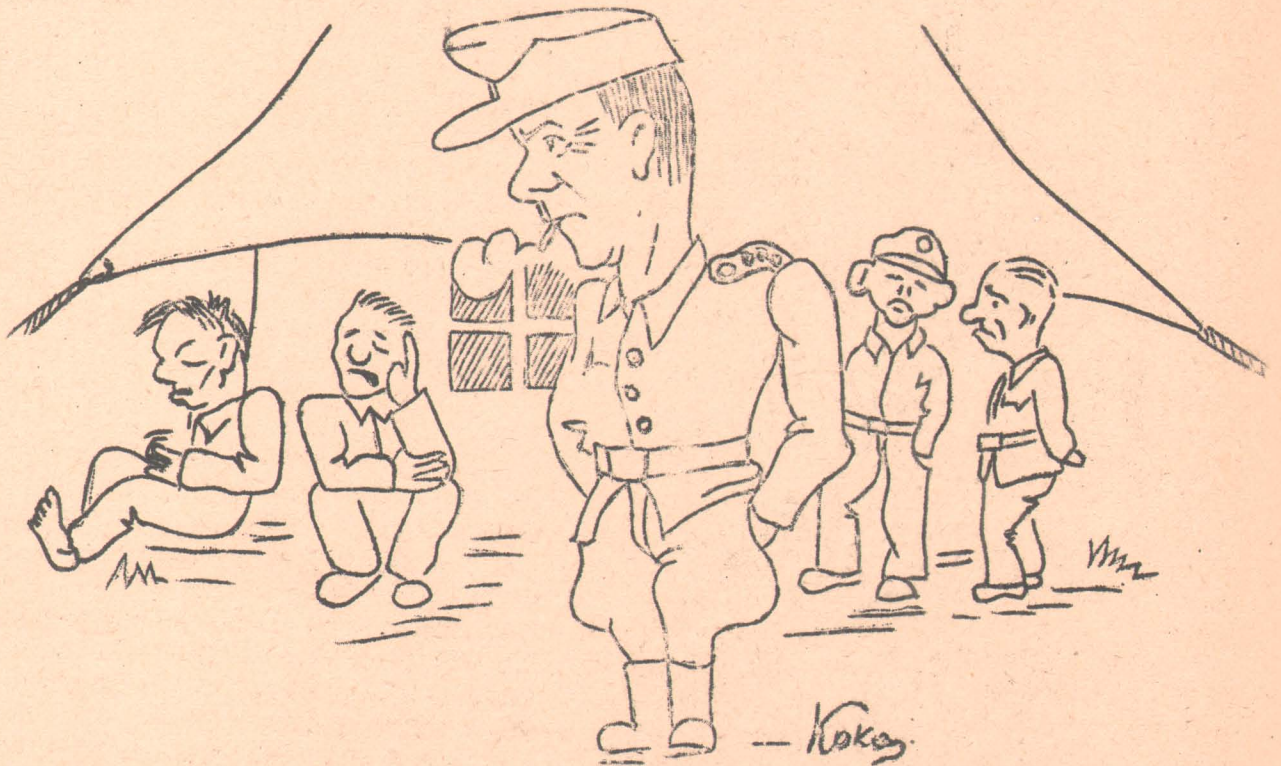
Всюди смуток, дощ маміє,
Над шатрами вітер вже,
Пси заводять всі маман'ять
По Герінгу „Віжну мам'ять“.

Час іде, пливуть години,
Чи діждемось той машини,
Щоб цю пісеньку чуємо,
Заспівати й домотову?...

Листопад жовтий, сірий,
А дощі падають без шіри.
Всюди мокро, всюди смізько,
До зими вже дуже близько...

КУРІНЬ МОЛОДІ ОГОЛОСИВ ГОЛОДІВКУ...

Це неправда, що наша молодь безідейна. Це неправда, що один за другим не вміє обстояти. Немає тільки єдності... Табор гудів, табор відпрохувався, табор на знак протесту думав голодувати. І все скінчилося на крику. Лиш один Курінь Молоді, як престало майбутності народу, не поступився і додатку харчового, якого англійці йому не дали, також не хотів взяти.

І не взяв...

Ев Ор

/ДОВОЛІ НЕЦІКАВИЙ РЕПОРТАЖ ВЛАСНОГО КОРЕСПОНДЕНТА/
/Продовження/

"ВІД ВУТЕЛЬКИ ДО ВУТЕЛЬКИ"

Чорне, як дно Везувія, небо шкiрилось зiрками, неначе дiравий парасоль. Було горячо, душно й душевно. Навiть тут, в цiй бруднiй печерi, гучно названiй "АЛЬБЕРТО РОЧА", вино було квасне не окресленої краски, мiцне, але не сильне. Коли я звiдтам вийшов, хотiлося ще бiльше пити, як передтiм. Чим бiльше меншала вiддаль вiд мого шатра тим бiльш комiчним ставав свiт. Чомусь дивувався менi вид мого шатра, що пiдстрибував у такт мого мельодiйного свiву. Я хвилину пристанув i почав думати, як я влiзу до середини, коли вiн так колихається. Як я перестав свiвати, ствердив iз люттю, що бестiя-шатро колихається далше. Тодi я розгiнiвався, розiгнався i скочив. Бамбус, що пiддержував п'яне шатро, гешнув мене в лоб, столик повний iдушок, зачiпив менi ногу i я грiгнув на лiвко. Я ще вспiв завважити, що це було мор. Е т т у б р у т у с...

Тi я полинув над море, над яким вiд був також саполь з величезним Везувiем. Я дивлюсь на нього, а вiн димить. Димить, димить i нагло вмоухає. Я зриваюся i втикаю, передiраючись через ошалiлу зi страху товпу iталiйцiв, що плутаються об свої довгi т о б и т у н i к и й ревуць, як череда андалузiйських бикiв: -- Везувiй! Я дру на берiг розбурханого моря, але гаряча лава мене вже досягає, дим i пощип не дають дихати. Бемцi: дiстає якогось камiнько в голову: леу... а лава мене заливає.

А потiм в музею леу в шкля-

ний б у т е л ь к и i мене показує якийсь iталiєць товпi туристiв.

-- Ой-ой! Якi великани були в ХХ столiттi! -- пицить одна група панi.

-- Але зате, який малий i вузький лоб. -- докидає їi лисий товвариш.

Я леу тихо й не могу ворухнутися, хоча мене шлячок трафляє.

-- О! Навiть без сорочок тодi ходили, як дикунки. -- обурюється якась, бiльш куда, як молода панна.

Мене огортає срашний гнiв, але в тому моментi зауважує, що лица туристiв змiняються на якiсь знайомi, дуже знайомi. Дивлюсь.. та ж це хор хор. Гумiнiловича. Оглядають мене з цiкавiстю.

-- Смишна одниця -- дивується Вiтець.

-- Мо: Мусiв бути тодi п'яний халамидник! -- твердить Бодьо.

-- Певнi жи мав легку смерть -- сiльосоосує Охрiм.

-- Далеко, що це не жiнка -- сумує б у л и в н и й.

А директор пiднiс руку до гори i крикнув: -- заспiваємо панахиду! Потiм витягнув камертон i луцнув ним мене по голови аж менi в очах i голови потемнiло, хоча це було вже непотрiбне. I всi заревiли на рiзні тони: -- Везувiй! Везувiй! Везувiй!...

Отдирає очi... i по довгiй ментальностi притомнiє. Що хоча бачу себе не в шкляннiй б у т е л ь к и , але в шатрi, та бачу, як хлопцi товпляються бiля дверей i дiйсно кричать: -- Везувiй! Везувiй! Я встав iз лiжка, хотiв себе щипнути, але в тому моментi похитнувся, тарахнув знову головою об бамбус...

/i коли опритомнiє, може буде далi/

І зірзався вітер і екран та-
 ков. А ноці позривалися всі й на-
 пружили і'язи, щоб ставити опір.
 Але вітер був сильвішій і важко
 було з традицією зірвати. Скін-
 чимось, як звичайно... Але

То кічого, що вітер нам^Векран,
 що "дульшуру" нам хоче змести!
 Хай буде, та завтра, повірте
 Сяк не стане йому все таки...

/Ще та стрічка найде, як
 Б.Бора/

М.С.

ЗАДРОТІЦЯ

ЛЕНІНСЬКАЙ ЗНОС

/Щоцьвєкєня/

ТАМ ДАЛІ за харчовим двором,
 свитий екран - назву собором.
 Тут звідки в кецілю рано
 йдуть помітєсь православні.

А адлі рівними рядами
 йде поділ земель між полкам.
 Як у Гетьманщині колись,
 полки за полком простяглись.
 Найперший - то буде Запасний,
 про нього знаю я прекрасно...
 А далі Перший, Другий, Третій,
 за ними піде і Четвертий...
 Усіх їх в нас, здається, сім,
 котрий де є - відомо всім.
 За Першим Полком невеличка
 стоїть в хрестом свята каплицько

А недалеко від каплиці
 є Задротанії столиця -
 преславне місто Штабоград.
 Там є будинків цілий ряд:
 Найперший палац величавий
 належить Голові держави,
 а також всій Державній Раді,
 яка живе у Штабограді.
 Там разом Рада і Сенат,
 там жив колись генерал К.Рат.
 Всіх задротанців проводир.

Отож у цьому місті варто
 згадати за Таборову Варту,
 що зайняла цілий квартал
 й поставила колючий вал
 навколо - скріплену ограду.
 То є на випадок нападу
 на їх збунтованої "черні",
 як то було, здається, в черв-
 чи може в серпні, - вже забу-
 а знає що напад вже був.
 Отож вони зва того валу
 і відбиватимуть навалу.
 Роботи в їх не так багаті:
 Найперше - браму вартувати
 відбирання і кабарів
 у закордонних пацкарів.
 А потім ділення "цузацу".
 Оце і вся є їхня праця.

За поліцистами там далі,
 є задротанськїі шпиталі.
 Там хворі* йдуть у ту лічню
 там з їх викачують пшеницю,
 навіть не варену - сиру
 і винограду по відру.
 Та говорить про це не хочу,
 бо може й я туди заскочу,
 як знов у спині заболить.
 Я знаю, як будуть лічтьє:
 дадуть касторки чи ріцини
 простуду виганять зі спини.

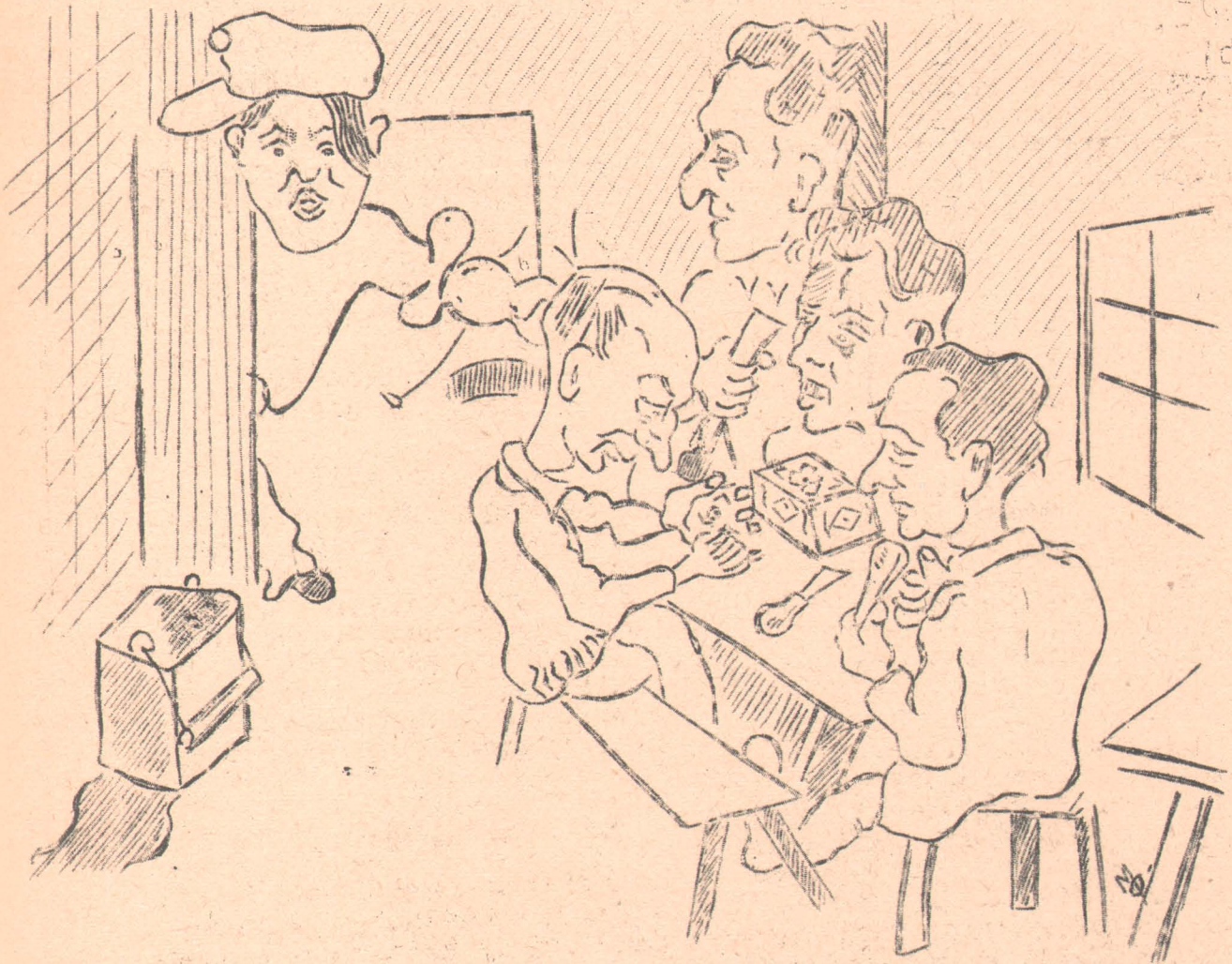
/д.б./

УПРАВНИИ СОБИ ДВИЖИИУ,
 ЯК ЗАГЛЯНИИ У КАНТИНУ!!!

Ще радитися і гине КАСЕТКА

Росло дерево й мало листя. Листя держалося галузок, а на галузках сідали птачки й співали, як з нот. Раділи, бо було їм весело, а веселість була спричинена почуванням, що вони не люди... Аж прийшли ці останні й стали дерево, а птачки полетіли на друге й було їм весело далше. А дерево заволікли до тартаку й зробили з нього дошки, а з тих дощок скриньку. Скринька, як скринька, порожня, ніяк не хоче бути, і тому наповнили її кексами. А полонні, як скринька також не люблять порожнечі й кекси ті

вислане. "Вовк ніколи не може бути ситий, коли ще вівця ціла" - і тому скриньки мусли знов пустими стати. А тоді ними заповнено таборіві столярські й гуцульські майстерні і врадувалися пилки гіблі й їхні власники. Порозбивали скриньки, зробили з них дошки й погодили. А потім знову збили їх у менші скриньочки. І ще діравили їх і різали й малювали, терли, терли й набивали кораликами, бо кожна касетка кіночого роду й мусли бути гарна... І коли вже все готове було, приїздив хтось з поза табору до табору

Куди "Чорногору" навідуєть "туристи"...

ЖРА: - Ховайте касетки, гости йдуть!

призначено, щоб наповнити їх. Спершу магазинні, аж згодом, згодом тих, для яких це було

й брав таку касетку на спомин і казав, що справа покращає...

Таборові зай... життя

/Продовження/

по - англійськи "j об/читай джоб -
робота/

по - нашому "зай..." /читай заняття/

До найповажніших зай.../нять/ треба зачислити хіба ШКІЛЬНІ. Вони ще започатковані в Беллярії і традиційно продовжуються досі. Таборовики, закінчивши Курс Анальабетів, вписувались на курси торговельні, рільничі й матуральні. Треба згадати, що в таборі є і "старі студенти". Для них створено університет ім. ген. К.Рата і політехніку ім. проф. К.Улицького. Абсолютно тих же курсів мають змогу тепер студіювати поза дромами по різних "кольонах", "цугах" і "вахках".

З початку були різні історії з директорами, яких у нас було чомусь забагато, але міністер освіти порадив собі в цей спосіб, що створив т.зв. к о р п о р а ц і ї, тобто отримав деякі школи разом, призначаючи одного директора. Приміром: драматичну школу злучив з рільничою, педагогічну з ремісничою, матуральні курси з фотографічними і т.п. Шкільні зай.../няття/ далеко більше поширені як інші /пр. філітелістичний/ і їхнім єдиним завданням є - дістати ц у з а ц... Найбільш корисні, а zarazом і небезпечні, являються тепер с п е к у л я т и в н о - а н о н і м н і з а й... Перший, корисний для спекулянтів, цебто людей, що продають, купують і перепродають, другі, небезпечні для тих, що вибираються, "обкрадають" і розділюють, цебто для фурієрів і одіхових. Анонімні зай... /няття/ мають свої таємні організації, як пр. "Чорна рука", "Голос селепка", "Сліпа кишка", "Здеградований хорунжий", та інші.

Така організація посилася згаданому злочинцеві анонім, загрожуючи його життям, якщо

цей не виконає їхнього наказу. Приміром один господарський старшина дістав анонімового листа з таким змістом:

"Якщо не замінєш червоних черевиків, будеш знищений"....!

"Старі капці". Завдяки Таборовій Варті цей чоловік ще лазить по світі, але на другий вечір після одержання аноніму счезли з шатра його власні червоні черевиків. Ці зай... /няття/ з кожним днем збільшуються і якщо табір потриває ще один рік, то заміниться в одну велику банду під назвою "Кукурюзані Лицарі" і буде пострахом цілої південної Європи /за словами Команданта нашого табору, вже тепер всі злочини поповнені в окрузі Ріміні, приписуються нам/.

/Якщо не втечу, далі буде/

В ЛАЗАРЕТІ

На операційному столі лежить пацієнт, якому мають витяти м і г д а л к и .
ДОКТОР до асистента: - дайте йому тепер знечулюючий застрик, щоб не чув, як буду йому це витинати.
АСИСТЕНТ: - Пане докторе, це безпотрібне. Пацієнт глухий...

ВІН ТАКОМ

Війтеся Бога, сусіде, ви п'єте й кричите до пізньої ночі й я ніяк не можу спати.
- А хіба я сплю?!...

- Я вчора записався до автоколони і в недозві іду.
- Так ти шофер?
- Ні, тільки тітка прислала нову порцію доларів...

Місяць ФРОНТУ

/Спомин - "Життя в таборі" ч.120 /133/ - далі буде/

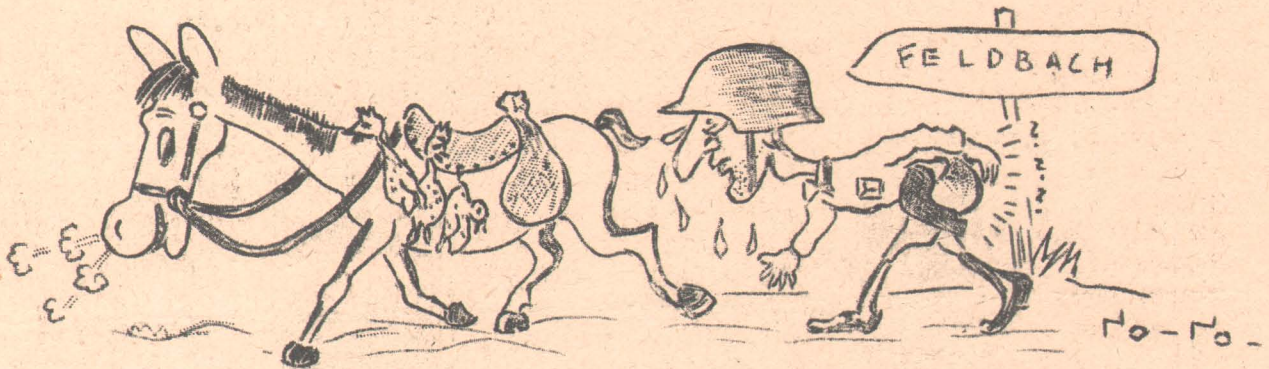
"Тільки, що Швейк не був старшиною"...

"Страж втопив мене прямо плунок в ноги і, коли б не коняка, що ласкаво носила мене на своїм сухім хребті, я зашкатувався б, мабуть, у своїх власних кишках і таки не дійшов би до фронту."

"Скучне сіно не дає сили мені, як батерійному старшині. На коняку зокрема залежить, бо з чим же - в випадку потреби - виривати на закид?" /ч.121 /134/ ст.3./

"В цю проногану ніч, коли ми вперше почули від фронту відгук стрілів, почувалися дуже погано." /ч.120 /133/ ст.2./

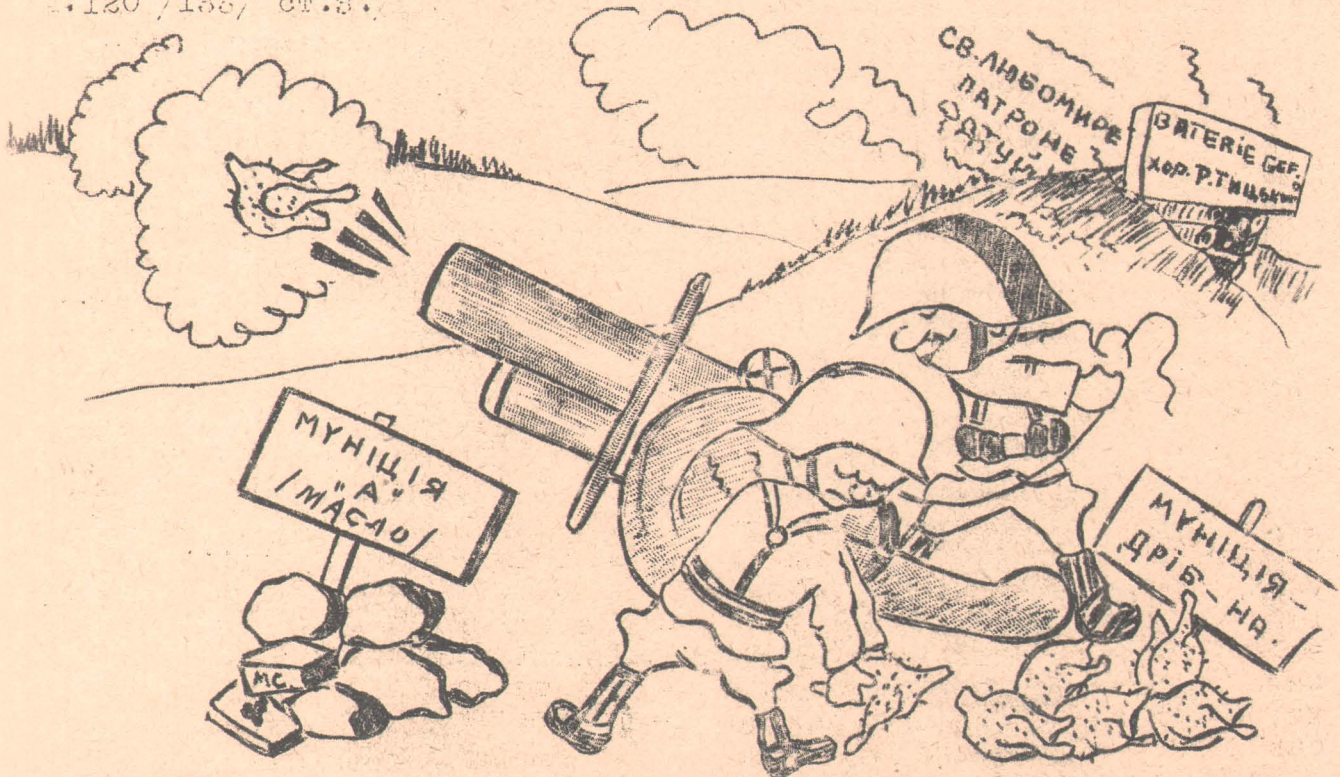
"Кожний стріл з фронту, хоч тільки далекий, оприлюднював поступово спадання серця кудись вділ, мабуть, в дивит. До чого ж ніхто не мав певності, що це серце там задержиться, і на всякий випадок

докор добре було вивзу перев'язати штани." /ч.120 /133/ ст.3./

"Але я сам не уявляю себе там, спереду. Мішма т.ч. Все то кроше." /ч.121 /134/ ст.3./

"... і коли знаєш, що - замість муніції - в поперек іде соломка і побиті курки, то все ж цей фронт перестав бути магнесом..." /ч.120 /133/ ст.3./

"Зогочин знає, які проклони я ще вигадував... На олес, на тому нім і на ідотичну..." /ч.123 /136/ ст.2./

РАЙОН

По довсім "огорковим сезони" і мовчанці всіх таборових Муз, нагло "вибухла" імпреза, і то ще яка. При співучасті до сторінких англ. гостей! Табор показав все, що має! Все, що грає, співає, скаче і т.д. Навіть драматична сторінка була порушена, а її беззакиду загрвав сам Контрабасіє - професор і перекладчик в одній особі.

То вже так від самого початку почалось: Імпреза мала назву Концерту, але властиво повинна була бути ревією. Збитий з пантелику заповідач, із зденервування ніколи не міг натрапити на діру, яка зроблена півперек куртени. Але поміняючи це, що бідака плутався вічно в тій червоній плахті і дуже уподібнював англійську мову до української /вислови, як "еспаніш" і т.п./ то ще й самі виконавці завзялись на нього! Заповідач "козак", а ті балалайочники рижуть "Гриця". Оголосив пісню "Вилітали орли", а той якийсь один з другим бандурист знову щось іншого ваяють. От і пережив хлоп трагедію!

Почалась вся ця історія Репрезентативним хором "Б". І пішли по під Гогорю козакми. Якщоб вони навіть не йшли, а ікали в темпі польки гадьопки, довго не вдержали б напевно!

Оклет чарував своїми голосами, а ще більш своїм трубадуром з гітарою, який з грацією кланявся й показував рукою на коліно найближчого співака. Ті, що сиділи більш напереді кажуть, що вище названого співака щось вкусило в ногу, а гітарист в так хитро-делікатний спосіб пошкробав його у відповідне місце, виявляючи цим велику прислугу товаришеві.

В дальших точках певні себе Ішо хоровці показали,

що не вміють... хочних нових пісень. Одна злослива людина висловила, що їхньому репертуарові виросла вже сива борода, аж по п'яти.

З цього всього ще найліпше показав себе балет і то головне тому, що заангажував знаного широко й довго футболіста К.Гутяка. Цей останній втяв при кінці таку еквілібретику, з нараженням власного життя, що англійські гості з перестрахи позамикали очі.

Навіть англ. команда зійшла на час зі свого п'єдесталу і прилучилася до дефіляди таборових військ.

Як цілість виглядало все окей. Одну тільки похибку зробили організатори, не вставляючи точки з нашим жми в отого в рижом пор. Л.Хощким, ну і наш Командант забув заантонувати спів цілою салею.

Оці дві точки, на гаряче прохання публіки ставимо організаторам на вид і просимо не забути другим разом.

==++==++==

Після останнього Концерту Команда Табору сподіється дальших далеко й дучих полегш. П. Командант сам на власні вуха чув, як полк. Д.Ольман сказав три рази: - окей! Сподіємося вкортці вичерпуючого комунікату в цій справі й дальших з вільненя до Канади й Америки...

Іменсвання пор. Я.Римовича, з аслуженого довгомісячного інтенданта й судді Л.Евицького на таборових кантинярів /не від - кантувати! / Ручить, що шафа буде добре й справе - дливо грати...

Бувший Голова Студ.Громади, хор. Маслій написав з дороги, що свій вчинок поскіненні студій якое постарасться направити...

Кажуть, що гуцульська майстерня хор. Стрільчука росте й розвивається...

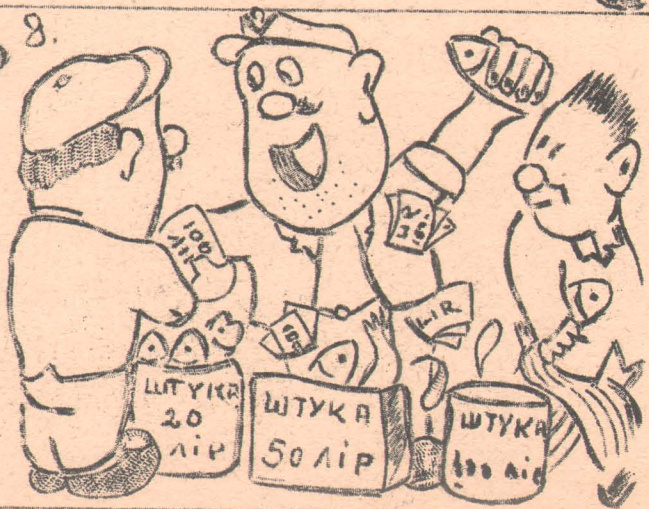
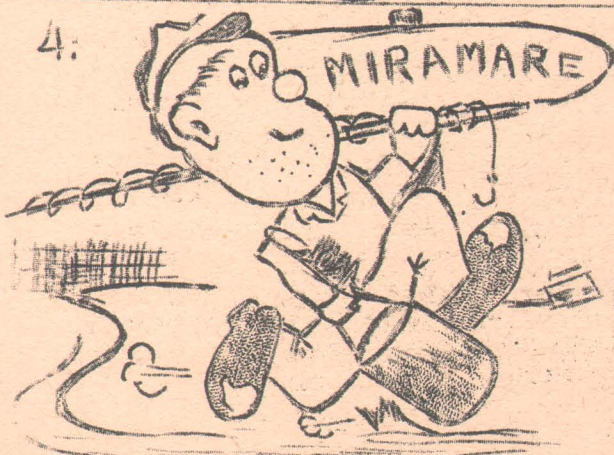
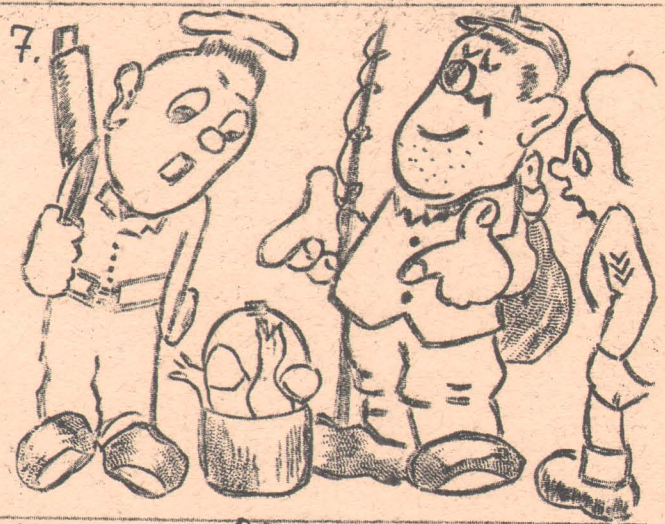
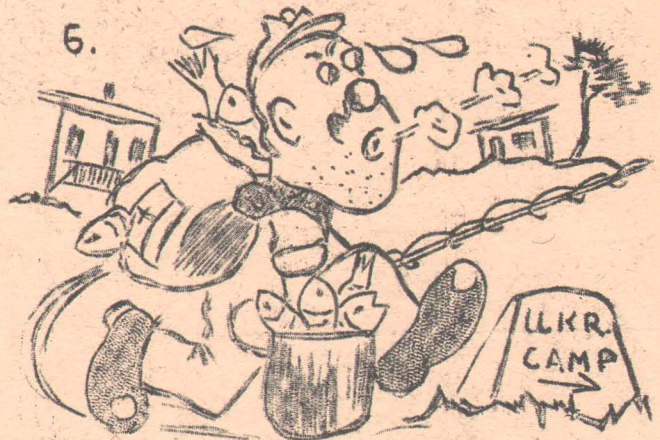
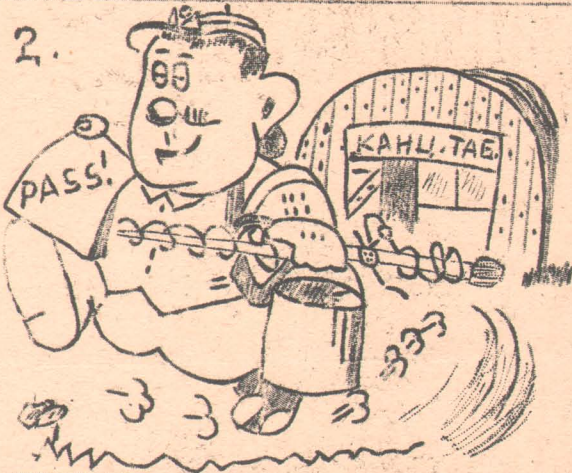
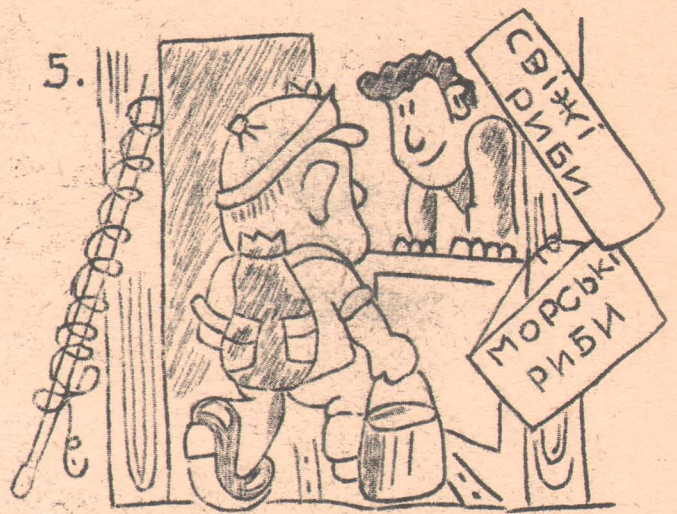
Л.

"Гелми" сільських журналістів

Серед саборних педагогів відбувся дальший розклад і цілковитий занепад моралі. Це не за жодні сенсації з о.Ремницьким, який якраз докінчує свого підліткового віку в 5 вільську, а вже свідки сакти кричать о п'ястку до неба. Рихлий і спокійний дотт. Т.Масевич під покривкою ім'янин Ульонгіна, постановив хитро й підступно розправитися зі своїми "ворогами". Складавши "чесну кумпанію", підпав-іх не знати чим і за що і виступив проти бога духа винного проф. У.Риняку старшого. Сейчас бувши теолог В.Цех насадив йому баньку з водою на голову, стараючись втопити гевиню. Крім цього згаданий солепізант сіз У.Ринякові на шийці сидів там через пів години, до того скорше виселити з нього духа... Це, що бідна

жертва осталася при житті, завдячує тільки своїй надзвичайно смільній фізичній будові й руханці, яку вправляє щоденно рано і вечером. Коли почув, що замах не влявся, д.Ромівський розовів шибку в вікні й старався дорізати жертву відламками скла, але на розпучливі крики деліквента проходячий стн. д.Лябсга обкидав матра камінням і це остаточно сполсхало заговорників, які все обернули в шарт. Це довго се ед ночі вигукували підпиті про с е р и, а згаданий вже В.Цех влетів зі сокирою до одного матра з наміром вразити в пень оба бамбусові дручки. Думаю, що наведені сакти вистарчать, щоб шкільний референт видав окремі комунікат для успокоєння оп

Татурия без сил...

ЛІТРАТУРНО-МАСТЕРСЬКІ І ІНШІ ВІТРЕСЕМЕНІ

ВІСТАВКА ТАБОРОВОЇ ПРЕСИ І УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ

Картина із прем'єри

П. Командант, як перший, перервав стрічку ...

На сторінці 8, в цьому числі, вкралася дуже неприємна для нас і для других похибка. В реченні "Скупе сіно не дає сили мені, як батерійному старшині. На конях..." Точка по - "старшині" - має бути по - "сили"!!! Справити не було вже можна.

З огляду на нечиткість друку деяких сторінок цього числа, повідомляємо цікавих, що відповідні рукописи можна оглядати й читати у наших матрицо-давців. /матрица-восковик/

Видав. Культ.-Осв. Відділ

Редагує: Колегія

За Редакцію відп.: Каплун В.